

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CCTAVE MIRBEAU

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Θά ήταν κι' άλλες περασμένα μεσάνυχτα...

Από το πρωί φυσούσε ένας βοριάς δυνατός. Ο ορθάνοξ ήταν μολυβένιος και τα κοράκια εκρούσαν. Έξω είχε άγριση να βρέχει δυνατά... Αυτή τη στιγμή δεν σκέπτονται τίποτα τίποτα... έχω άνοιξει μόνο ένα βιβλίο στά γυνάτια μου και γάθομαι μπροστά στο τζάκι. Το βιβλίο γλωστρά. Δεν έχω ούτε τη δύναμη να σκύψω να το πάρω από κάτω. Αισθάνομαι σήμερα τον έαυτό μου έντελώς άποναρχομένο.

Έξαφνα, εκεί που γάθομαι και κοιτάζω την φωτιά που καίει στο τζάκι μου, άνοιξη την πόρτα ν' ανοίγεται άδοξα. Ένας άνθρωπος άγνωστος παρουσιάζεται απέναντί μου. Τόν κοιτάζω. Είναι ένας νέος ός τοιάντα έτών, με γλίμη όψη και άρεκέτα καλό παρουσιαστικό. Φορεί πράσινη ρενδιζότα και ψηλό καπέλλο. Τόν κοιτάζω άκόμα φροητηματικά. Ο άγνωστος προχωρεί λίγο, γάθετα απέναντί μου και μου κείει, ότι θέλει να μου μιλήσει... Τού δείχνω με τό ύφος μου, ότι περιμένο να τόν άκούσω, ό' ότι πρόκειται να μου πη.

Ο άγνωστος παίρνει περισσότερο θάρρος, βγάσει το καπέλλο του και άρχίζει να μου διηγείται με φωνή ταρραμένη και χαμηλή :

— Είμαι ένας δυστυχημένος, ένας πολύ δυστυχημένος άνθρωπος, κύριε, μου λέει. Με συγχωρείτε που μιλάνω έτσι άπορροήτως στο σπίτι σας, αλλά ελπίζω να με δικαιολογήσετε όταν μ' άκούσετε τι θά σας πω. Ονομάζομαι Κλαίδιος Ντερονόν και είμαι υπάλληλος στο ύπουργείο τών έσωτερικών... Ναι! είμαι ένας υπάλληλος... ένας φτωχός υπάλληλος... παντρεμένο μάλιστα... Δεν είμαι τρελλός. Κύριε! όχι! Σας λέω όμως πως είμαι παντρεμένος με μια γυναίκα που αγαλούσα και που αγαπώ άκόμα ός τα σήμερα... Ναι! σας τόσοζόμαι, κύριε, πως την αγαπώ... την αγαπώ πολύ... αν και αυτή η γυναίκα είναι άσχημη... πολύ άσχημη... 'Η άλθθεια είν' αυτή, έχω πάρει, κύριε, την πιο άσχημη γυναίκα του κόσμου... Τώρα βέβαια θά μου πητε... πως... την παντρεύτηκα, άφοδ ήταν τόσο άσχημη... 'Α! αγαλήτέ μου κύριε... Ναι! έχετε δίκαιο! βέβαια πως την πήρα!.. Γιατί... δεν έξω... Μά μήπως όμως έξερε κανείς γιατί παντρεύεται, γιατί αγαπά, γιατί κάνει κανείς στον κόσμο αυτό και όχι έκεινο, γιατί τέλος πάντων βρίσκειται κανείς σ' αυτή τη ζωή... όχι βέβαια!.. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει τίποτε άπ' αυτά τά μυστήρια, έ...

Όταν λοιπόν την παντρεύτηκα αυτήν την γυναίκα κύριε μου, ένομιζα πως παντρεμένον την πιο όμορφη από όλες τις γυναίκες του κόσμου... Αυστυχώς όμως αυτά τά όνειροπολήματα της πρώτης άγάλης περνούν φαίνεται πολύ γρήγορα... Σήμερα, κύριε μου, δεν βλέπω πιά μπροστά μου παρά ένα πρόσωπο άσχημο, φοβερό, άποτρόχαιο και σας βεβαίω πως θά προτιμούσα χιλίες φορές να γινόμουν τυφλός για να μη τό ξαναδώ στο μάτια μου. Δεν άουσια, σας βεβαίω, διόλου να καταλάβω πως η γυναίκα μου αυτή που πήρα, ήταν η πιο άπαίσια, η πιο κακή γυναίκα που μπορούσα να συναντήσω στο δρόμο της ζωής μου...

Μόλις λίγες ημέρες πέρασαν μετά το γάμο μας και η γριόνια άρχισε να μπαίνει άπότομα στο σπίτι, που έχω τό νόμισα ός τη μοναδική φωλιά της ευτυχίας μου... Κάθε ημέρα και μια φιλονικία, κάθε στιγμή και άπο μια σσηνη, και άπο ένα παιγά... άπ' αυτούς τούς γυναικείους καυγάδες... 'Η γυναίκα μου νόμιζε πως ήμουν πλούσιος, ένώ έχω είμαι, όπως σας είπα και πάλιν, ένας άπλοός υπάλληλος, με δύο χιλιάδες δραχμές τόν μήνα... Και έπειδή βέβαια δεν μπορούσα ν' ανταποκριθώ στις τόσες της ανάγκες, μ' έλεγε διαρκώς φιλόργυρο και τοκογλόφο και συνεχώς βρίζόμαστε, γι' αυτήν την αιτία — για τά χρήματα, καταλαβαίνετε; για τά χρήματα;... 'Ακαλάψια μάλιστα πως μ' έλεβε.

— Έδώ ό άγνωστος στάθηκε λιγάκι, σκούλησε με τό μαντήλι του τό δρομένο μέτωπό του και ύστερα έξακολουθήσε τσηρότερα...

«Είμαι βέβαιος, όμως, πως μέσα σας θά με χοροιδέτετε, κύριε... έ; Ναι! τό έξρω!... Θά λέτε βέβαια, και δικαίως, πως δεν την άφησα, πως δεν την έγκατέλειπα, μιά τέτοια γυναίκα... και μάλιστα πως... δεν την σκότωτα άκόμα έ;...»

«Α! μά, κύριε μου, αυτό είνε... Έδώ είνε όλη η αιτία της δυστυχίας μου... της όδύνης μου, της καταστροφής μου. Γιατί την αγαπώ, σας λέω, κύριε... την αγαπώ, την λατρεύω... Όσο βλέπω την άσχημία της, την κακία της, την βαναυσότητά της... τόσο περισσότερο την αγαπώ, την λατρεύω, την λατρεύω...»

Γι' αυτό μάλιστα έσκέφθηκα να έργασθώ περισσότερο, και τις ώρες έκεντες άκόμα που δεν έχω δουλειά στο ύπου

γο, μόνο και μόνο για να μπορέσω έτσι, κερδίζοντας περισσότερα; να της κάνω τη ζωή της πιο άνετη, πιο εύκολη, πιο εύχρηστη... Κι έτσι αγαλήτέ μου κύριε, άπο την πολλή δουλειά, έβλεπα ημέρα με την ημέρα τον έαυτό μου να φθίνω, να λυώνω, έβλεπα την γεία μου να καταστρέφεται, πολλές φορές λιποθυμούσα με την πένα στο χέρι, και όμως — θέλω να τό πιστέψετε αυτό — όλα, μά όλα, τά ξεχνούσα, όταν τό ίδιο βράδυ, ύστερα άπο τόσους κόπους, καταφέρω να της άγοράσω ένα καινούργιο καπέλλο ή ένα νέο φόρεμα και να της τό δώσω έχω με τά χέρια μου... να της τό προσφέρω ό ίδιος κοιτάζοντάς την στο μάτια... 'Ετσι είχαν τά πράγματα, κύριε μου, ός σήμερα τό βράδυ, που όπως πάντα, γιόρα τό σπίτι μου κοίρει, για να ξεκουρασθώ άπο τούς κόπους της ημέρας... 'Η γυναίκα μου μ' έδύχθηκε στην πόρτα, μιά σήμερα είχε φαίνεται τά νείρά της, γιατί μόλις μ' αντίκρισε μου φώναξε άγοιμενή :

— 'Α! ήδες... 'Εχεις χρήματα... μου έφερε τίποτα;... 'Οχι;... παληάνθρωπε... άτιμ... όχι λέε; το ήδες άκόμα να μου λέε όχι;... Τότε τι ήδες πάλι να κινήε έδώ... έξω... έξω... Φεύγα χρήματα, χρήματα... Φεύγα... και να μη σε ξαναδώ πιά νόσχεσαι χωρίς χρήματα... άκούε; Φεύγα!...

Και μου έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα; :

Ο άγνωστος έδώ στάθηκε πάλι για ν' ασκουίση ένα δάχρυ που κούλησε άπ' τά μάτια του. Σε λίγο έπανέλαβε.

«'Ετσι, κύριε μου, σ' αυτή την δεινή κατάσταση βρέθηκα μόνος στο δρόμο μ' αυτόν τόν καιρό. 'Ηταν πιά νύχτα και ή βροχή έπεφτε σαγιά. Οι παγωμένες σταγόνες που πέφταν άπ' τόν μακρόν ορθάνο γλωστρούσαν, μ' ένα δαιμονισμένο ύδουρο, στο σταλινό πεζοδρόμιο έξω άπ' τό σπίτι μου... Τι κόρο!.. Τι άνευιος!.. Θεέ μου! τι νύχτα! είπα μέσα μου... 'Ός τόσο θέλοντας και μη, έσφιξα την καρδιά μου και έληρα τό δρόμο παραπατώντας σε κάθε μου βήμα, στηριζόμενος κάθε στιγμή στις πορειοπίδες τών καταστημάτων για να μην πέσω κάτω... Μιά στιγμή μου φάνηκε πως θά λιποθυμούσα... Τόσο ήμωνα άναμμένο άπο την ταραχή, άπο την άγονία και άπο την όδυνή της ψυχής μου, όποτε, σας βεβαίω, πως δεν αισθανόμουν πιά ούτε κρύο, ούτε τη φοβερή ύγρασία που έκανε... όλα περνούσαν άπ' τό μυαλό μου... τό παροξύνον, τό παρόν, τά λόγια της γυναίκα μου... τ' αυτιά μου βούβιαν... Λιαρκώς δεν άκούγα τίποτ' άλλο άπο έκεινες τις τελευταίες λέξεις της που μου είπε κλεινοντάς μου την πόρτα πίσω της... χρήματα, χρήματα θέλω χρήματα... Ω τι διαβολερμένες λέξεις!..»

Η γυναίκα μου μ' έξέβρε...

Τι σατανικές συλλαβές!..

«Α! τώρα καταλαβαίνω ήλα μέσα μου και στάθηκα στη γωνία ενός δρόμου κάτω σ' ένα φανάρι...»

«Α! έτσι... ναι! έτσι... Μόνο έτσι... Και άπ' τό μυαλό μου πέρασε μια φωνετή ήτα...»

«'Ήξερα ή μάλλον ήμνήθηκα πως χθες τό πρωί μας είχε ειπή ένας συνάδελφός μου στο 'Υπουργείο πως σήμερα τό μεσημέρι θά έλαυγε άπ' την τράπεζαν τριάντα χιλιάδες, την πρώτη δόσι της πληρονομίας κάποιας θείας του... Κοι τόια, είπα, δεν μου μένει παρά να πάω εκεί... Κάθετα έδώ κοντά... 'Ισως να θέλγησ ότός, να μου δώση όλίγα χρήματα...»

Και άμέσως διηύθηνα τά βήματά μου προς τό σπίτι του συναδέλφου μου. Σε πέντε λεπτά τό αντίκρισα άπο μακρύνω... 'Ηταν τό δεύτερο στη γωνία του πρώτου δρόμου που έβγα...»

«'Ενα άμάξι που περνούσε την στιγμή αυτή άπ' έξω μου φώτισε τόν άριμόν της πόρτας του. Χτυπήο τό κουνιδιού και μου άνοιγουν. Μιλάνω γρήγορα, άφήνω τό καπέλλο μου στον διάδρομο και προχωρώ...»

Τόν βόηκα έτσι σαν και σας έπιλωμένο κοντά στο τζάκι του... 'Εκατος κοντά του... Τά μάτια μου έλαμπαν και ή καρδιά μου χτυπούσε άλλόζοτα.

— Τι είνε μου λέει : τι τρέχει;... Τίποτα τού άπαντώ... 'Ετσι περνούσα και ήθα να σ' ιδώ... και άρχισα γελώντας να τόν έρωτώ για διάφορα άσημαντα πράγματα, σχετικώς με την ύπηρεσία του 'Υπουργείου μας...»

«Έξαφνα γυρίζοντας τά βλέματά μου προς ένα τραπέζι της τουαλέτας τού συναδέλφου μου, που ήταν έκει κοντά μας, διακρίνω μέσα σ' ένα μισανοιγμένο συρτάρι της ένα μίτσο άπο χαρτονομίσματα... Παρ' όλιγο να φωνάξω άπ' την χαρά μου... Όποτε τά πήρε, λοιπόν σέφθηκα...»

Έπάνω άπο τό συρταράκι αυτό, στο μάομαρο που σκέπαζε τό έπιπλο της τουαλέτας, τά μάτια μου είδαν

